

han fik den samme Betaling for dem, som han i sin Tid havde ydet, og jeg gjorde det derfor fra første Færd til et Vilkaar for at ville indstille ham til en aarlig Understøttelse, at han affandt sig paa en rimelig Maade med Hensyn til disse Redskaber. Det maa erindres, at nogen lovhjemlet Ret til Pension havde Manden ikke, han havde kun den Adgang til at faa Pension, som kunde opnaas ved Forslag fra Justitsministeren, vedtaget paa Finansloven. Jeg fandt, det var i sin Orden og ganske lige ud ad Landevejen som Betingelse for at stille et saadant Forslag at kræve, at han forlod sin Stilling paa — hvad jeg maaske tør kalde — en skikkelig Maade ved, som sagt, uden noget Tab for sig at overlade Redskaberne til sin Eftermand, som Skik og Brug havde været i mangfoldige Aar. I denne Henseende skal jeg anføre, at en af de Økser, som han var i Besiddelse af, bærer Mærket 28. April 1772, at den altsaa i over 100 Aar, inden han fik den, havde vandret fra Skarpretter til Skarpretter.

Imidlertid erklærede Sejstrup, at han ikke vilde afstaa Redskaberne under en Sum af 1,200 Kr., da dette Beløb var mindre end det Beløb, hvori de stode ham, naar man til Anskaffelsessummen lagde Renter og Renters Rente for de 30 Aar, hvori han havde været ansat i Bestillingen. Jeg vidste, som sagt, at han i sin Tid havde erhvervet Redskaberne for 400 Kr., og jeg kunde ikke ret vel anerkende den Værdiansættelsesmaade, hvorefter disse Redskaber, naar man gav Tid, ikke vilde kunne erhverves for alle Dekans og Golkondas Skatte. I Løbet af et Par Hundrede Aar vilde der vel ikke være den Pengesum paa Jorden, for hvilken man var i Stand til at købe dem. Jeg blev derfor ved disse 400 Kr., men for at være vis paa ikke at gøre Manden Uret, lod jeg en dygtig Smedemester vurdere disse Redskaber, og han vurderede dem til en samlet Værdi af 335 Kr. Jeg vedblev imidlertid at tilbyde Sejstrup 400 Kr., men han svarede paa et nyt Tilbud den 16de August f. A., at han vilde overlade sin Eftermand Redskaberne med Undtagelse af den ene Økse for 440 Kr. Da jeg heller ikke vilde gaa ind paa det, tilbød han i en senere Skrivelse alligevel at sælge alle Redskaberne undtagen en af Økserne for 400 Kr. Jeg blev imidlertid ved mit, særlig under Hensyn til, at der med Øksen fra 1772 var forbundet saadanne Omstændigheder, at jeg ikke kunde anse det for heldigt, at den tilsidst havnede i et eller an-

det udenlandsk Museum, Vokskabinet, en Dyrehavsbakke eller lignende. Da Sejstrup fremdeles ikke vilde gaa ind paa den Opfattelse, Ministeriet gjorde gældende, blev det ham en Gang i September, tror jeg, det var, meddelt, at nu ansaa man hele Spørgsmaalet for bortfaldet, hvorved jeg maa bemærke, at Sejstrup lige overfor Ministeriet ligesom i sit Andragende gjorde gældende, at selv om han vilde, var han ikke i Stand til at efterkomme Ministeriets Forlangende, fordi den ene af Økserne ikke længere var i hans Besiddelse.

Derefter indgav Sejstrup sit Andragende gennem det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen). Der fandt en Forhandling Sted i Finansudvalget, og efter at Medlemmerne af Finansudvalget havde taget Stilling til Sagen, modtog jeg en Dag Besøg først af Sejstrups Søn og senere af Sejstrup selv, og under de Forhandlinger, som da fandt Sted, viste det sig, at der nu intet var i Vejen for, at Justitsministeriet kunde faa alle Redskaberne, altsaa begge Økserne, mod at betale 400 Kr. derfor. Dette er da sket. Økserne ere afleverede i Ministeriet, de 400 Kr. ere betalte, og Sejstrup er derefter ved Skrivelse til Finansudvalget af 9. ds. indstillet til en aarlig Pension af 800 Kr.

Med denne Motivering skal jeg tage Indstillingen tilbage.

Formanden: Indstilling Nr. 5 er taget tilbage. Ønsker nogen at optage den?

P. Knudsen: Jeg optager den.

Jeg bemærkede i mine første Udtalelser, at jeg ikke ønskede at bringe Spørgsmaalet om Dødsstraffen ind under Debatten, idet man kunde komme meget vidt, hvis man skulde til at debattere det Spørgsmaal. Nu har den højtærede Minister alligevel bragt det ind, og jeg finder Anledning til at sige, at jeg er Modstander af Dødsstraffen og ganske kunde billige, at der ikke her i Landet fandtes Mænd, som vilde være med til at eksekvere en saadan Straf. Jeg mener, at Dødsstraffen er en Straf, som har vist sig at gøre en modsat Virkning af den, der var tilsigtet, og jeg ønsker den afskaffet. Dette ligger imidlertid ikke for ved denne Lejlighed.

Det, der ligger for, er dette Andragende om Pension eller Understøttelse og den Maade, hvorpaa den højtærede Minister har behandlet det. Nu har den højtærede Minister givet en hel Del Oplysninger om Sagen, navnlig den, at det var Sædvane, at disse Redskaber gik fra den ene Skarp-